

Donderdag 13 juni overleed op 88-jarige leeftijd mijn oud-docent meneer Spapens. Tijdens mijn studie Frans van 1986 tot 1990 heb ik vier jaar les van hem mogen krijgen. Met zijn vlinderstrik in de kleuren van de Franse vlag, zijn door hemzelf geschreven boek: 'De geschiedenis van Frankrijk aan de hand van haar postzegels' en met zijn kleurrijke verhalen en anekdotes is er niemand geweest die mij - en ik denk vrijwel alle andere studenten uit die tijd - zoveel liefde voor de Franse taal, cultuur en literatuur heeft meegegeven dan hij.

Meneer Spapens hoorde je al van verre aankomen. Over de afdeling duwde hij zijn wagentje voort met daarop zijn overheadprojector, zijn boeken, en alles wat hij verder nog nodig had voor het volgende college, ondertussen 'pom-tie-pom-tie-pom' neuriënd en altijd een vriendelijke en persoonlijke groet voor iedereen die hij tegenkwam.

Wij kregen van hem onder andere het vak 'ontleden' dat in het Frans 'analyse logique' wordt genoemd, en als hij mijn studievriendin Anne-Lise tegenkwam, zei hij altijd: 'Kijk eens, hm, Anne-Lise... een vak op zich.' Tegen mij zei hij: 'Kijk eens, hm, Rick, stadsgenoot', want we kwamen beiden uit Breda. Zijn zoon Maurice was een jeugdvriend van me.

Meneer Spapens had een droog en relativerend gevoel voor humor. Wij vermoedden dat hijzelf vaak niet in de gaten had hoe geestig hij eigenlijk was.

Toen een van zijn overheadstiften er tijdens een college mee ophield, leende hij van mijn klasgenoot Anneke een groene stift. Echter, toen hij de punt op het doorzichtige plastic vel zette en wilde gaan schrijven, kwam er een dikke, groene kwak uit de stift die hij vervolgens over heel het vel uitsmeerde. Stomverbaasd staarde hij naar de stift en zei: 'Kijk eens, hm, Anneke, heb je met die stift misschien je schoenen gepoetst?'

Op een vrijdagavond kwam hij samen met zijn vrouw Elly naar mijn ouderlijk huis in Breda om een studieboek van me te lenen. Hij moest een tentamen maken maar had niet de nieuwste uitgave van dat boek. Elly en hij waren op weg naar een afspraak dus hij had wat haast. Ik gaf hem het boek, hij liep snel terug naar de auto, Elly zwaaide nog vriendelijk naar me van achter het raampje, en met een grote, snelle zwaai ramde hij met zijn auto het verkeerspaaltje 'Voetgangersgebied' volledig uit de grond. Ik schrok me uiteraard kapot, rende naar de auto toe om te helpen, maar meneer Spapens besloot niet te stoppen en reed snel de straat uit met in de rechterspookant van de auto een lelijke deuk.

Toen ik hem na het weekend op de opleiding tegenkwam, zei hij: 'Kijk eens, hm, Rick, stadsgenoot, dat was een duur tentamen hè!' waarna hij -pom-tie-pom-tie-pom - zijn karretje voortduwend zijn weg vervolgde naar het volgende college.

Meneer Spapens, ik dank u voor het aan mij overbrengen van uw liefde voor de Franse taal en cultuur. Met uw messcherp didactisch inzicht leidde u ons veilig langs de zeventiende eeuw van Corneille en Racine. U liet ons de negentiende eeuw van Hugo en Flaubert inademen. U was Delacroix, Eiffel, Molière, Sartre en Brel ineen. Ik heb zoveel van u geleerd.

Adieu, monsieur Spapens.

Vous fûtes le maître.

Rick van der Made

